

За 400-500 метрів від річки Збруч, колишнього кордону Австро-Угорської і Російської імперій, а тепер Південно-Західної та Львівської залізниць, знаходиться стикова станція Підволочиськ. Її побудовано у 1881 році, через 20 років після відкриття залізничного сполучення між Віднем та Львовом. У той час станція була призначена для обміну товарами між Австрією, а фактично між Західною Європою і Російською імперією, адже річка Збруч тоді була кордоном між двома супердержавами. Під час Другої світової війни станція дуже постраждала, було повністю зруйновано вокзал. Відбудували його аж у 1953 році. А вже за незалежної України, у 1998 році, під час електрифікації магістралі між Жмеринкою і Красне, вокзал було реконструйовано.

“Тоді, на Львівській залізниці Підволочиськ була однією з перших капітально відремонтована – каже начальник станції Василь Николаїшин. – Нині станція є одним з найгарніших місць у селищі Підволочиськ. Сюди навіть молодята приходять фотографуватися”.

Хоча є й нарікання на станцію, зокрема, провідники пасажирських поїздів невдоволені тим, що на станції не передбачено місць для викидання сміття з поїздів. Але попри те, це не заважає їм викидати шлак просто на колію.

Касир станції Підволочиськ **Леся Федорович** додала, що через станцію проходить 24 парних і стільки ж непарних пасажирських поїздів, а також вісім електричок, чотири з яких приписані до Львівської залізниці, а чотири до

На кордоні залізниць та історії

Південно-Західної. Але пасажиропотік на станції невеликий.

“Від початку року до кінця квітня на пасажирські поїзди ми продали 8 950 квитків на суму 264 292 гривні, – каже квитковий касир. – Та й у приміському сполученні пасажирів небагато. В середньому, щомісяця ми реалізуємо близько 1 150 квитків, але кошти від цього незначні, оскільки основними нашими пасажирами є пенсіонери, які їздять безкоштовно, та студенти, що їдуть за півціни. Сума від реалізації квитків на поїзди приміського сполучення за чотири місяці становить 6 077 гривень”.

Щодо напрямків, то найбільше пасажирів із станції Підволочиськ їдуть до Тернополя, Львова та Києва. Електричками до Тернополя в основному їдуть студенти, а до Хмельницького – пенсіонери. Щоправда, зараз, напередодні літнього відпочинкового сезону, люди

також купують квитки до Криму.

Василь Николаїшин розповів, що вантажів на стиковій станції також небагато. “Селище Підволочиськ – сільськогосподарський район і ми не можемо завантажити багато вагонів. Як результат, за чотири місяці навантажили лише 20 вагонів, – каже начальник станції. – Зазвичай, ми навантажимо зерно, яке везуть у Польщу та в Одеський порт”.

Щоправда, розвантаження на станції, у порівнянні з навантаженням, є відчутно більшим. Так, з січня по квітень на станції розвантажено 205 вагонів. Переважно, це щебінь, дизпаливо, будівельні матеріали та мінеральні добрива. Незначний вантажопотік пояснюється тим, що станція має лише вісім під'їзних колій, чотири з яких, через банкрутство підприємств, не працюють. Основне завдання стикової станції Підволочиськ – вчасно прийняти із Південно-Західної залізничної потяги і відправити їх. А з цим, переважно, проблем немає, поїзди не часто запізнюються.

Дмитро ПЕЛИХ
Фото автора

“Вас обслуговує старший касир Ірина Лайкова...”

(Закінчення. Поч. на 1 стор.)

Зацікавлено спостерігаю за всім, що відбувається, поступаюся чергою іншим, сподіваючись на можливість трохи довше порозмовляти зі старшим квитковим касиром і більше довідатись про цю роботу та її вправну виконавицю.

Тим часом старший касир уважно слухає кожного пасажирів і до мене раз за разом долітає милозвучне звертання: “Марічко...”

Черга швидко розтанула. Заходжу в кабінет. Пояснюю, що мені потрібен квиток на київський поїзд через двадцять днів, а квитків уже нема. Після звертання до «таємничої» Марічки квиток і для мене знайшовся.

Привід для розмови підказала моя цікавість, що не давала мені спокою, і я запитав:

– Якщо в касі квитків немає, то де їх вишукує старший касир?

Ірина Лайкова (так звали старшого касира), усміхнувшись, сказала:

– Я звертаюсь у Львів, може чули мою розмову, в бюро з розподілу місць. Там завжди є квитковий резерв.

– А ще мені імпонує ваша врівноваженість у спілкуванні з людьми. Адже у кожного пасажирів своє прохання: чи то допомогти придбати квиток, чи замінити на іншу дату або інший поїзд. Стільки клопоту. Звідки берете витримку, щоб не відповісти щось на зразок: “Чому раніше не подумали?”

Ірина Серафимівна знову лагідно усміхається і відповідає:

– Та це ж наш обов'язок – допомогти людям, адже у житті всяке буває. Всього не передбачити. Про це мусимо

завжди пам'ятати... Ось так і працюємо. Час летить швидко. У травні вже на пенсію.

– Невже? – щиро дивуюся, адже на вигляд Ірині Лайковій ще далеко до пенсійного віку.

– Але то так – трохи ніяково відповідає вона – я й не помітила, як промайнули роки. Після закінчення середньої школи вступила до інституту в Ленінграді. Там готували спеціалістів морської справи. Рік провчилася. А потім обставини склались так, що довелося повернутись додому. Морячкою так і не стала. Пішла працювати на залізничний транспорт. Вийшла заміж. Рано стала вдовою. Сама виростила сина і дуже радісно чути, коли про нього кажуть, що він хороший спеціаліст.

За словами начальника станції Галини Павлівни Гурби, Трускавець – невелика станція з великим потоком пасажирів. Найбільше їх тут влітку. Але кожної пори року працівники вокзалу намагаються організувати попередній продаж квитків якнайкраще, а проблеми, що виникають у цій сфері, вирішити якнайшвидше і обов'язково якісно, щоб завжди, як і нині, залишатися попереду конкурента – автотранспорту.

Я впевнений, що кожен, хто після відпочинку в Трускавці повертатиметься додому залізницею, привезе з собою гарні враження, веселі настрої та чудові спогади. А щоб не було клопотів з квитками, про це подбають чарівні жінки-професіонали, що працюють на станції Трускавець.

Олексій СУНКО,
Чернігівська область

Огляд редакційної пошти

Кожен лист випромінює тепло серця

Переглядаючи редакційну пошту, ми вже вкотре не реконостуємо, що практично кожен з нас намагається хоч якось винагородити тих, хто доклав сили, старання, зусилля, а часто й кошти, щоб полегшити чи поліпшити наше життя, а то й просто додати йому барв, а нам почуття власної вартості і трохи гарного настрою.

Отоді вдячність співає в серці, лягає на папір щирими рядками, дзвінкою струною тягнеться через ціле життя і, звичайно ж, знаходить відображення на сторінках нашого часопису.

Задля радості дитини

“А ми були у Львові...” – хвалиться нам школярі села Ополець Сколівського району і діляться своїми враженнями від цієї мандрівки. Циркова вистава, смачне пригощання в ресторані і несподівані подарунки надовго залишаться в пам'яті

дітей. За все це вони (а також їхні батьки та вчителі) дякують організаторам незабутньої подорожі, зокрема начальнику Львівської залізниці М. В. Мостовому, заступнику голови Ужгородського територіального комітету профспілки Ю. І. Косюку, голові профкому вагонного депо Ужгород І. Д. Ковачу. Окремі слова вдячності діти адресують провідниці пасажирського вагонного депо Львів В. І. Заблоцькій. Їм запам'ятались її доброзичливість, привітність і той смачний чай, який вона готувала для них.

За рядками ще одного листа вдячності бринять єдні голоси, хоча і написаний він дорослими, поважними людьми, які переймаються долею усіх своїх вихованців. Це адміністрація та колектив дитячого будинку “Дивосвіт” (м. Мукачєво) дякують всім, хто зробив свій внесок у справу допомоги дітям-сиротам і хто не байдужий до їхньої долі.

Зокрема, за благодійну допомогу та подарунки для дітей до зимових свят адміністрація дякує голові теркому Ужгородської дирекції Львівської залізниці Я. Д. Афтанасу, голові профкому локомотивного депо Мукачєво Д. І. Хімічу, голові профкому Мукачєвської дистанції колії М. Д. Засусі, голові профкому Мукачєвської дистанції сигналізації і зв'язку Є. М. Кеменяшу.

Всім доброчинцям колектив дитячого будинку бажає міцного здоров'я, миру та спокою в родині і Божої благодаті.

Підтримка для старості

Доброта та милосердя не проженуть старість, але вони спроможні

пом'якшити зморшки смутку на обличчі і засвітити там усмішку. Вони можуть додати сили і позбавити від почуття непотрібності.

Це підтверджують щирі рядки з листа пенсіонера Івана Миновича Атрощенко (м. Тернопіль). Він до глибини душі був зворушений відвідиами керівництва локомотивного депо Тернопіль та подарунками до Дня людей похилого віку. Така нежданна радість завітала в оселі десяти колишніх працівників депо, які сьогодні, на жаль, неспроможні обходитись без сторонньої допомоги. Серед них Павло Сикора, Андрій Гаврицьо, Степан Копчак. Від імені цих та не названих тут осіб Іван Минович щиро дякує начальнику локомотивного депо Тернопіль Володимирі Романовичу Михайлишину, помічнику начальника депо по кадрах та соціальних питаннях Петру Івановичу Кошулінському та голові профкому депо Миколі Івановичу Броньцькому. Вдячні пенсіонери бажають своїм благодійникам завжди бути за приклад для інших.

Наступного колективного листа нам надіслали пенсіонери вагонного депо Здолбунів Іван Логін, Дмитро Пасєка, Петро Гришук та Вячеслав Бубало. Вони пишуть: “... бачимо і розуміємо, які нелегі часи переживає наша галузь і, попри це, керівництво залізниці знаходить можливість побачити за всіма нагальними справами нас, пенсіонерів, і допомогти нам матеріально”. За “глибоке розуміння людського горя, за співчуття і людяність” автори листа висловлюють свою щирю вдячність начальнику Львівської залізниці М. В. Мостовому, голові дорожнього комітету профспілки А. А. Сенишину.

“Хай сторицею повернеться до Вас Ваша благодійність та сердечність”, – бажають адресати.

Миті радості

Радісну історію прочитали ми в одному з листів. Непрохані сльози зворушення та радості набігли на очі дев'яностолітньої Марфи Агеївни Ліщук (с. Нові Кошари Ковельського району), коли отримала привітання з ювілеєм від начальника залізничної, начальника локомотивного депо Ковель Віктора Подтероба, голови профкому депо Миколи Дубіка та голови ради ветеранів. Не сподівалась старенька, що про неї пам'ятають. Розхвилювалась. Якийсь час по тому тремтячими від зворушення руками показувала внукам вітальну листівку. Онуки Марфи Ліщук, сім'я Хандисів (які й розповіли нам цю історію), дякують керівництву залізниці та депо за те, що не забули про їхню працю бабусю, за повагу і увагу до неї.

Майстри здоров'я

Коли щось у людському організмі йде не в лад, коли проявляються негаразди – поспішаємо до лікарів з вірою, що їм під силу “полагодити поломку”. Щодня лікарям на практиці доводиться показувати своє вміння “справляти” різні “неполадки” нашого здоров'я. То й не дивно, що є в нашій пошті листи подяки і для них.

Так, вдячні пацієнти неврологічного відділення відділкової лікарні станції Рівне Л.В. Красовська, Н.М. Трофімова, Л.О. Величко, Л.В. Козачек багато теплих слів адресують медперсоналу лікарні та відділення, у якому лікувались. Зокрема, вони дякують головному лікарю

Миколі Трофімчуку, завідувачу відділенням Олександрі Антончуку, лікарю-невропатологу Валентині Рюмінін-Івановій, старшій медсестрі Лідії Бричок, маніпуляційній медсестрі Раїсі Салійчук, медсестрам Антоніні Поляк та Любові Навозняк а також молодшим медичним сестрам. Адресатки бажають їм усім, “щоб у житті було, що треба”, а насамперед – здоров'я.

Тим часом Роман Васильович Дурда (м. Стрий) розповідає у своєму листі про лікарів із “золотими руками і добрим серцем”, про терплячих і турботливих медсестер, які працюють в дорожній лікарні №2 станції Стрий, де йому часто доводиться лікуватись.

Роман Васильович висловлює подяку головному лікарю лікарні Ірині Ковальчук, завідувачу хірургічним відділенням Ернесту Красівському, лікарю-хірургу Богдану Романишину, а також всім медсестрам хірургії, фізкабінету та кабінету озокеритолікування. Автор листа дякує їм за відповідальне ставлення до роботи і фаховий піхід до кожного пацієнта.

Кожен ваш лист вдячності – радість для тих, кому ви його адресуєте, про кого розповідаєте з теплом серця, повагою і захопленням. Ми не раз чули їхні здивовано-схвилювані від несподіванки і водночас радісні голоси і слова, що кожна подяка – висока оцінка їхніх вчинків, дій, старань і висока винагорода. Так само, як для нас винагородою є ваша увага і довіра до нашого часопису. І за це ми вам дуже вдячні.

Пошту оглядала
Ольга ПАДКОВСЬКА